

käijatte nimmel on sündinud, waid sedda sün-nib mitmed modi, kui innimessed mitte arro ei sa, kuida eht midda wisi kohhotus olli. Kes furnud on, se on furnud, selle luud ja lihha hakkab kohhe māddanema ja ei tulle siis išl ennam hauast wålja, ellawaid kohhutama; agga ebbausk ja kerge meel tewad saggedašte ašja huslemaks, kui se tõeſte olli.

Italiamaal — ma ei tea ennam selle liñna nimme — olli rikka kaupmehhe wanna emma furnud. Pååw pårrast matmist, öhtul, läh-håb kaupmees seña kambri, kus emma haige olli ja ka surri; agga tulli kohhe sealt jálle taggasj, kohkunud ja kahwatand mārrisedes, húab keik perre rahwas tõkko ja útleb, et emma jálle koeo taggasj tulnud, mis temma omma silmaga olli náinud; agga mitte ep olle julgenud liggi miñna. Preester kutsuti seña, kes kohhe julgeste ees láks ja teised keik tagga járele. Qui sisje ollid astunud, tömmati wodi kardinid lahti ja keik nággid, et úks wanna naeſterahwas, mušta náuga, kellel tanno peas, omma juga tempusi teggi

ja waatjate peale irwitas. Núud kùssis preeſter kaupmehhe käest, kas se temma emma piddi ollema? mis peale kaupmees kostiš: „Jah! se on minno wanna emma; se on minno emma; Oh mo waene emma!” ka teised maea innimessed piddasid tedda sekš. Siin wöttis preeſter wet ja piiskas sellega wannamori filmi. Qui koddo-käia náaggi, et preester wet temma filmi pillus, fargas wodist wålja ja preestre selga hammastega fiñni. Keik jooksid karju-des toast wålja; agga koddo-käia mûts kük-kus peast mahha ja siis tunsid keik, et se wanna emma muud ei olnud, kui nende omma suur „ahw”, kes olli náinud, kuida wanna õnnis wodis haige olnud ja ride olli pandud.

Se ašsi on ammo selge, et mis ahw náåb innimest ees teggewad, sedda teeb temma kohhe járele.

Iggal maal on rahwas maiad
Kuulma, kuida koddo-käijad
Siin ja seal on tempo teinud,
Mis ni mõnni arwab náinud.